

خانه‌ای به وسعت یک محله

در این خانه همیشه باز است؛ نه فقط برای پخت و پز، که برای هر کسی که می‌خواهد طعم خدمت بی‌منت را بچشد. در میان این جمع، خانم‌هایی رامی بینید که هر کدام قصه خودشان را دارند؛ از خانم فضلای پور که از قاسم آباد خودش را به این خانه می‌رساند، تا خانم حنایی کاشانی، خواهر شهید جاوید الاثر، همه پای کار محله ایستاده‌اند.

همسایه‌ها به اتفاق یک چیز را می‌گویند: اگر خانم کاظمی نبود، این جمع صمیمی هرگز دور هم جمع نمی‌شد. آن‌ها تا کیدمی کنند که مسجد به دلیل برنامه‌های متنوع خودش، فضای کافی برای فعالیت‌های جهادی ندارد تا در اختیارشان بگذارد. خانم کاظمی همه‌آسایش و آرامش خود را وقف این کارهای خیر کرده است. برای این خانم‌ها، این خانه فراتر از یک مکان برای آشپزی است؛ اینجا مدرسه مهربانی و همدلی است.

از مسجد محله تا سنگر جهاد

معصومه وطن‌خواه نیز از دیگر اعضای فعال این گروه است. دوران کودکی او در عبادی ۴۷ و مسجد حجت‌المهدی (عج) سپری شده است. معصومه خانم تعریف می‌کند: پس از آمدن به این محله و آشنایی با خانم‌ها کاظمی و فضلای پور، فعالیت‌های ما شکل جدی‌تری به خودش گرفت و کناران ما مشغول به کمک شدم.

پیوند با آرمان‌های شهیدا

شریفه حنایی کاشانی، خواهر جاوید الاثر جلیل حنایی کاشانی، از اعضای ثابت و فعال این گروه جهادی است که ریشه در فرهنگ ایثار و شهادت دارد. او درباره آغاز همکاری‌اش با خانم کاظمی می‌گوید: خادم حسینی اهل بیت (ع) در خیابان شهید اسفندیانی هستم و در جریان وقایع غزه با خانم کاظمی آشنا شدم. در آن دوران، فعالیت‌های گسترده‌ای در زمینه خیاطی و بافتنی انجام می‌دادیم و کارهایمان را برای آن‌ها می‌فرستادیم. بانوان در بحث‌های مشارکت بسیار چشمگیری داشتند و با همت و مدیریت خانم کاظمی، تعداد زیادی چادر دوختیم و به بانوان لبنانی دادیم. خانم حنایی کاشانی با اشاره به تداوم این مسیر، می‌افزاید: از زمان جنگ تحمیلی سوم، همکاری‌های ما مشکل‌جی‌تری و متنسجم‌تری به خود گرفت. پخت روزانه غذا برای موکب‌های محله و نیروهای حافظ امنیت، از اقداماتی است که از همان روزهای نخست جنگ، به صورت مستمر و پیوسته در حال انجام آن هستیم.

نان آور گروه جهادی

فرخ حیدری خاطرات روزهای ابتدایی شکل‌گیری محله و ساخت مسجد چهارده معصوم (ع) را به یاد دارد و تعریف می‌کند: سال ۱۳۵۹ از شاه‌رود به مشهد آمدم. آن زمان که آمدم اینجا، هنوز زمین‌های کشاورزی بود. کم‌کم مسجد را ساختند. من بسیجی نیستم، اما از زمان آشنایی با خانم کاظمی و خانم فضلای پور، در کارهای جهادی مشارکت می‌کنم. او مسئول خرید نان برای بسیجیان است و نقش او در تأمین مایحتاج اصلی این گروه در خور توجه است.

اولویت همدلی در هنگام سختی

فاطمه فضلای پور، نمونه‌ای از تجسم رفاقت‌های پایدار در مسیر کار خیر است. او که روزگاری در محله کلاهدوز ساکن بوده، حالا به قاسم آباد رفته، اما دوری مسیر هم پیوند او را با خانه شهید روحی قطع نکرده است. فاطمه خانم معتقد است خدمت به خلق، مرز نمی‌شناسد؛ به همین دلیل، صبح به صبح راهی محله قدیمی‌اش می‌شود تا دوشادوش خانم کاظمی به فعالیت‌های جهادی مشغول باشد. فضلای پور با یادآوری دوران حضورش در محله کلاهدوز، می‌گوید: پنج سال در این محله ساکن بودم و فرماندهی پایگاه بسیج شهید بهشتی در مسجد چهارده معصوم (ع) را بر عهده داشتم. با اینکه به دلیل تغییر محل سکونت، مسئولیت‌م در پایگاه را تحویل دادم، دلم از فعالیت‌های این خانه جدا نشد. فاطمه خانم درباره سازوکار فعالیت‌هایشان توضیح می‌دهد: مادر جلسات محلی فراخوان همدلی می‌دهیم و هر کس هر آنچه در توان دارد، پیشکش می‌کند. این مشارکت‌ها ما را به سمت شناسایی خانواده‌های نیازمند سوق داد. حالا فرایند شناسایی با معرفی دوستان و تحقیق میدانی خودمان انجام می‌شود تا کمک‌ها به دست کسانی برسد که واقعا نیازمندند. او با اشاره به اینکه خدمات این گروه در مناسبت‌های خاص اوج می‌گیرد، ادامه می‌دهد: در ماه رمضان، عید نوروز و شب چله، بسته‌های معیشتی توزیع می‌کنیم. اگر هم نذری یا قربانی داشته باشیم، اولویت‌مان خانواده‌های بی‌سرپرست و بدسرپرست است. فاطمه خانم در پایان با قدردانی از مدیریت خانم کاظمی، می‌گوید: تجربه‌های سختی مثل جنگ‌های اخیر نشان داد که بانوان محله پای کار هستند. شمسی خانم با گشاده‌رویی، خانه و امکاناتش را در اختیار ما می‌گذارد. هر کس به اندازه فرصتش می‌آید، اما من که راهم دور است، صبح تا شب اینجامی مانم.